

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΑΘΗ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Καί στό ΜΑΘΗΜΑ αυτό συνεχίζουμε τήν μελέτη τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ θέματος τῶν σχέσεων τῶν δύο φύλων μέσα ἀπό ἔργα τοῦ Λυρικοῦ Θεάτρου.

«ΝΤΑΜΑ ΠΙΚΑ» τοῦ Πιότρ Τσαϊκόφσκι.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1η Εἰκόνα: Στήν Πετρούπολη. Κήπος.

Ὁ χώρος τοῦ περιπάτου ἔχει μεγάλη κίνηση. Δυό ἀξιωματικοί συζητοῦν γιά τό φίλο τους Χέρμαν, πού τούς φάνηκε πολύ σκυθρωπός καί συλλογισμένος ὅταν τόν συνάντησαν τήν προηγούμενη. Πλησιάζει ὁ Χέρμαν μαζί μέ τόν κόμητα Τόμσκυ, στόν ὁποῖο ἐκμυστηρεῖται, ὅτι ἀγαπάει μιά νέα τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν, τῆς ὁποίας ὅμως δέν τολμᾷ νά ζητήση τό χέρι, ἐπειδή εἶναι φτώχός. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Πρίγκηψ Γελέτσκυ, τόν ὁποῖο συγχαίρουν ὅλοι γιά τούς ἀραβῶνες του, παρουσιάζει τή μνηστή του Λίζα, πού ἔρχεται ἐκείνη τή στιγμή μαζί μέ τή γιαγιά της, τήν κόμησσα. Ὁ Χέρμαν ἀναγνωρίζει μέ μεγάλη ἐκπληξη στό πρόσωπο τῆς Λίζας ἐκείνη πού ἀγαπάει.

Ὅταν ἀπομακρύνονται οἱ γυναῖκες, ὁ Τόμσκυ ἀφηγεῖται, ὅτι ἡ κόμησσα, πού ὅλοι τή φωνάζουν «Ντάμα Πίκα», κατέχει ἕνα ἀλάνθαστο μυστικό γιά νά κερδίζη κανείς στά χαρτιά. Ὁ Χέρμαν, πού εἶναι μανιώδης χαρτοπαίκτης, ἐνδιαφέρεται ζωηρά γιά τό μυστήριο αὐτό. Ὑπόσχεται στόν ἑαυτό του νά ἀποσπάσῃ τή Λίζα ἀπό τόν πρίγκηπα καί ἐπικαλεῖται ὡς μάρτυρα τῆς ὑποσχέσεώς του αὐτῆς τήν καταιγίδα πού ξεσπάει ἐκείνη τή στιγμή.

2η Εἰκόνα: Τό δωμάτιο τῆς Λίζας.

Ἡ Λίζα περιστοιχίζεται ἀπό φίλες, πού τραγουδοῦν καί παίζουν. Μπαίνει ὀρμητικά ἡ Βάγια καί φωνάζει νά σωπάσουν. Οἱ ἄλλες κοπέλλες φεύγουν καί ἡ Λίζα μένοντας μόνη, συλλογίζεται τόν Χέρμαν. Ἐπειτα, ξαφνικά, τόν βλέπει μπροστά της. Στήν ἀρχή, ἡ Λίζα δέν θέλει νά ἀκούσῃ τήν ἐξομολόγησί του, ἀλλά ἐκεῖνος ἀπειλεῖ ὅτι θά αὐτοκτονήσῃ. Πολύ γρήγορα, τά φλογερά λόγια του παραμερίζουν τίς ἐπιφυλάξεις τῆς Λίζας. Ἡ ἀπροσδόκητη

ἄφιξη τῆς κόμησας ἀναγκάζει τόν Χέρμαν νά κρυφθῆ, ἀλλά μόλις φεύγει ἢ γρη῏ ἀρχόντισσα, συνεχίζει μέ μεγαλύτερο πάθος τήν φλογερῆ ἔξομολόγησί του, ὡς ὅτου, στό τέλος, νικημένη ἢ Λίζα, ὁμολογεῖ πῶς καί ἡ ἴδια τόν ἀγαπάει.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

3η Εἰκόνα: Τό σαλόνι κάποιου ἀρχοντικοῦ.

Ἐχορός τῶν μεταφιεσμένων βρίσκειται στό ἀποκορύφωμά του. Ἐ Πρίγκηψ, μόλις καταφέρνει νά μείνη μόνος μέ τῆ Λίζα, ζητάει νά μάθη τούς λόγους τῆς σιωπῆς καί τῆς μελαγχολίας τῆς μνηστῆς του. Ἐπειτα, οἱ καλεσμένοι παρακολουθοῦν μιά μικρῆ παράσταση βουκολικοῦ δράματος. Λίγο ἀργότερα, ἡ Λίζα δίνει μέ τρόπο στόν Χέρμαν τό κλειδί τοῦ δωματίου τῆς κόμησας, ἀπό τό ὁποῖο πρέπει νά περάσῃ ἔκείνος τά μεσάνυχτα γιά νά τήν συναντήσῃ στό δωμάτιό της, ὅπως ἔχουν συμφωνήσει. Καί ἡ εἰκόνα αὐτή κλείνει μέ τήν εἴσοδο τῆς Αὐτοκράτειρας, πού γίνεται μέ μεγάλη ἐπισημότητα.

4η Εἰκόνα: Τό δωμάτιο τῆς Ντάμα Πίκα.

Ἐ Χέρμαν, πού δέν ἔχει πάψει νά φλέγεται ἀπό τήν ἐπιθυμία νά μάθη τό μυστικό τῶν χαρτιῶν, προχωρεῖ διατακτικά. Γοητευμένος ἀπό τό νεανικό πορτραῖτο τῆς κόμησας, πού βλέπει στόν τοῖχο, σταματάει καί κρύβεται βιαστικά, ὅταν ἀκούῃ νά φθάνῃ ἢ γρη῏ ἀρχόντισσα. Ἐ κόμησα πηγαίνει σέ ἕνα γειτονικό δωμάτιο καί ἡ Λίζα λέει στή Βάγια νά ἔχῃ τό νοῦ της. Σέ λίγο, ἡ Ντάμα Πίκα ἐπιστρέφει ντυμένη μέ τά νυχτικά της καί ξαπλώνεται σέ μιά πολυθρόνα. Ξαναθυμᾶται τά νειάτα της καί τραγουδᾷ τῆ ρομάντσα ἀπό τόν «Ριχάρδο τόν Λεοντόκαρδο» τοῦ Γκρετῆ. Ἐπειτα ἀποκοιμείται. Τότε ὁ Χέρμαν προχωρεῖ σιγᾶ πρὸς τό μέρος της καί ἡ κόμησα ξυπνάει τρομαγμένη, γιά νά ἀντικρύσῃ τόν Χέρμαν πού τήν πιέζει νά ἀποκαλύψῃ τό μυστικό τῶν τριῶν τυχερῶν τῶν χαρτιῶν τῆς τράπουλας. Ὀστόσο, ἀρνεῖται νά μιλήσῃ. Ἐ Χέρμαν ὀργίζεται πολύ, τήν ἀπειλεῖ μέ τό ὄπλο του καί ὁ φόβος σκοτώνει τήν Ντάμα Πίκα. Ἐ Λίζα τρέχει, πέφτει στά πόδια τῆς νεκρῆς καί διώχνει τόν Χέρμαν, πού τήν ἔχει ἀπογοητεύσει φοβερά μέ τό φέρεσίμο του.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

5η Εἰκόνα. Σέ κάποιον θάλαμο τῶν στρατῶνων.

(ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ)

Ἐ Χέρμαν διαβάσει τό γράμμα τῆς Λίζας: μέ τό ὁποῖο ἡ νέα τοῦ ὀρίζει συνάντησῃ στήν ὄχθη τῆς διώρυγας τοῦ Νέβα. Ξαφνικά ἐνῶ τόν ἔχουν κυριεύσει κακά προαισθήματα, ἀκούει νά τοῦ χτυποῦν τό τζάμι. Μπρὸς στόν Χέρμαν ἐμφανίζεται τότε τό φάντασμα τῆς νεκρῆς, τόν διατάζει νά παντρευθεῖ τῆ Λίζα καί τοῦ ἀποκαλύπτει τά τρία τυχερά χαρτιά τῆς τράπουλας, πού εἶναι μέ τῆ σειρά, τό 3, τό 7 καί ὁ Ἄσπος Πίκα. Γεμᾶτος χαρά γιὰτί κατέχει πιά τό μυστικό πού τόσο λαχταροῦσε, ὁ Χέρμαν ἐτοιμάζεται νά βγῆ.

6η Εικόνα: Στήν ὄχθη τοῦ Νέβα.

Ἡ Λίζα περιμένει τόν Χέρμαν μέ τήν καρδιά γεμάτη πόνο καί ἀμφιβολίες. Ἐπί τέλους σημαίνουν μεσάνυχτα καί φθάνει ὁ Χέρμαν. Ἡ νέα πέφτει στήν ἀγκυλιά του, ἀλλά καταλαβαίνει πολύ γρήγορα πώς ὁ νοῦς του εἶναι ἀλλοῦ: Ὁ Χέρμαν δέν ἔχει πάψει νά σκέπτεται τά χαρτιά καί τά τρία φύλλα πού τοῦ φανέρωσε ἡ νεκρή. Μάταια προσπαθεῖ νά τόν κρατήσει κοντά της ἡ Λίζα. Ἐκεῖνος ξεφεύγει βάνουσα ἀπό τό ἀγκάλιασμα της καί φεύγει. Τρελλή ἀπό ἀπελπισία ἡ Λίζα, ρίχνεται στά νερά τοῦ Νέβα.

7η Εικόνα: Σέ μιά χαρτοπαικτική λέσχη.

Ὁ πρίγκηψ καί οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί εἶναι κιόλας ἐκεῖ. Ὁ Τόμσκυ τραγουδᾷ ἕνα εὐθυμο σκοπό. Σέ λίγο ἔρχεται καί ὁ Χέρμαν ἀγριεμένος. Παίζει μεγάλα ποσά στό 3 καί τό 7 καί κερδίζει. Ὁ τραπεζίτης διστάζει νά συνέχισι, ἐνῶ ὁ πρίγκηψ ἀποφασίζει νά μὴν ἀποσυρθῆ ἀπό τό παιγνίδι. Βέβαιος πώς θά κερδίσει, ὁ Χέρμαν ρίχνει ὅλα τά κέρδη του στόν Ἄσσο Πίκα, ἀλλά τότε, ὁ ἀντίπαλός του ρίχνει τήν Ντάμα Πίκα, καί ἀνατρέπει τό χαρτί τοῦ Χέρμαν. Ὁ νέος σκέπτεται τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς του καί καρφώνει τό ἐγχειρίδιο στήν καρδιά του, παρακαλῶντας τόν πρίγκηπα νά τόν συγχωρήσι. Στίς τελευταῖες στιγμές του, μέσα στό παραλήρημα τοῦ ἐτοιμοθάνατου, νομίζει πώς βλέπει τή Λίζα νά ἀνεβαίνει στους οὐρανούς τριγυρισμένη ἀπό ἀγγέλους, καί ἀφήνει τήν τελευταία πνοή του.

«ΛΟΥΤΣΙΑ ΝΤΙ ΛΑΜΜΕΡΜΟΥΡ» τοῦ Γκαετάνο Ντονισέττι.

Ἡ ΠΛΟΚΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ὅτι πρέπει νά εἶναι γνωστό πρὶν ἀπό τό ἀνοιγμα τῆς αὐλαίας

Ὁ Λόρδος Ἐνρίκο Ἄστον (τῶν Λάμμερμουρ) πέρασε τά περισσότερα ἀπό τά χρόνια τῆς νιότης του (πού ἀκόμα δέν τελείωσαν) παλεύοντας κατά τῆς ἀντίπαλης οἰκογένειας τῶν Ρεΐβενσγουντ. Τούς συνέτριψε καί κατέλαβε τόν πατρογονικό τους πύργο ἀλλά δέν βρῖσκει ἡσυχία ὅσο ζεῖ ὁ τελευταῖος ἀπ' αὐτούς, ὁ Ἐντγκάρντο, πού διατηρεῖ κρυφά, ἀγωνιώδη δεσμό μέ τήν Λουτσία, ἀδελφή τοῦ Ἐνρίκο. Ὁ Ἐνρίκο ἀντιμετωπίζει καί ἕνα πρόβλημα ἀκόμα πιό σοβαρό. Στό θρόνο τῆς Σκωτίας πρόκειται ν' ἀνέβει μονάρχης μέ ἐχθρικές διαθέσεις ἀπέναντί του. Μόνο ἕνας γάμος τῆς ἀδελφῆς του μέ ἄνθρωπο ἐπιρροῆς στή νέα Αὐλή μπορεῖ νά σώσει τήν κατάσταση...

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΑΞΗ ΜΙΑ: Ὁ χωρισμός

Σκηνή πρώτη: Δάσος ἀνάμεσα στά δύο φέουδα

Μετά από ένα σύντομο Preludio (πρελούδιο, σύντομο εισαγωγικό μουσικό κομμάτι χωρίς —γενικά— τήν έκταση και τήν θεματική ανάπτυξη μιᾶς εισαγωγῆς) βλέπουμε στή σκηνή τόν Νορμάνο, τόν Ἐνρίκο, τόν Ραϊμόντο καί μερικούς ἄνδρες τῆς συνοδείας τοῦ Ἐνρίκο.

Ἀκούγεται ένα σύντομο χορωδιακό: «Percorrere le spiagge vicine» τρέξτε καί ἐρευνεῖστε τίς κοντινές ἀκτές). «Ἡ Λουτσία πρέπει νά ἀναγκαστεῖ νά παντρευτεῖ», λέει ὁ Ἐνρίκο στό Νορμάνο. Ὁ τελευταῖος συμφωνεῖ ἀλλά ὄχι καί ὁ ἠλικιωμένος παιδαγωγός Ραϊμόντο. «Θρηνεῖ ἀκόμα τῆ μητέρα της», ὑπενθυμίζει μέ ἔμφραση.

«Πῶς μπορεῖ νά σκέφτεται γάμους κι' ἀγάπες;»

«Ἀγάπη;» πετάγεται ὁ Νορμάνο...

«Ἀγαπᾶ ἤδη τόν Ἐντγκάρντο τῶν Ρεΐβενσγουντ. Συναντιοῦνται κρυφά κάθε μέρα». Γεμάτος ὀργή ὁ Ἐνρίκο τραγουδᾷ τήν ἄρια:

«Cruda Funesta smania»* (σκληρή θανάσιμη μανία) στήν ὁποία ἐκφράζει τήν ἀγανάκτησή του. Ἡ κατηγορία τοῦ Νορμάνο παίρνει ιδιαίτερο βᾶρος καθώς μιά ομάδα κυνηγῶν πού ἔρχονται, ἀναφέρουν (σ' ένα ἀκόμα σύντομο χορωδιακό) ὅτι εἶδαν τόν Ἐντγκάρντο νά καλπάζει πρὸς τίς πύλες τοῦ μισοερείπωμένου του Κάστρου. Ἐξάλλος ἀπό ὀργή ὁ Ἐνρίκο ὀρκίζεται ὅτι θά σκοτώσει τόν θρασύ Ἐντγκάρντο (στήν cabaletta «La pieta de in suo favore» (ὁ οἶκτος γιά χάρη του...))

Σκηνή δεύτερη: Ἐνα τραχύ μέρος ὅπου, μέσα στά βράχια, βρίσκεται μιά σκοτεινή βαθειά πηγή μέ κάποια διακοσμητικά στοιχεῖα στήν ἐξωτερική της πλευρά. Εἶναι ἡ πηγή τῶν Ρεΐβενσγουντ.

Στό σημεῖο αὐτό μετά ἀπό ένα λυρικό ἰντερλούδιο (μουσική μεταξύ σκηνῶν) γιά τήν ἄρπα (πού ἦταν ἰδέα πρωτότυπη γιά τήν ἐποχή) ἡ Λουτσία, συνοδευομένη ἀπό τήν φίλη της Ἀλίζα, περιμένει τόν Ἐντγκάρντο.

Τό ταραγμένο ἀπ' τήν ἀγωνία καί τήν ἔξαρση μυαλό της βρῖσκει διέξοδο στή διήγηση τοῦ φόνου μιᾶς ἐρωτευμένης κοπέλλας πού κάποιος Ρεΐβενσγουντ δολοφόνησε καί ἔρριξε στήν πηγή (ρετσιτατίβο). Στήν ὁμορφή καί δραματική ἄρια «Regnava nel silenzio» (βασίλευε στή σιωπή) ἡ Λουτσία τραγουδᾷ γιά μιά ὀπτασία πού εἶδε ἐκεῖ κοντά καί πού πιστεύει ὅτι ἦταν τό φάντασμα τῆς δολοφονημένης.

Ἀνήσυχη ἡ Ἀλίζα τῆς ζητᾷ νά ἀφήσει τόν Ἐντγκάρντο πρῖν συμβεῖ κάποιο κακό.

«Ὅχι! Εἶναι φῶς γιά τά μάτια μου» ἀπαντᾷ ἡ Λουτσία καί μέ ἔκσταση τραγουδᾷ γιά τόν ἔρωτά της στήν cabaletta «Quando rapito in estasi» (ὅταν τυλιγμένη στήν ἔκσταση)

Φτάνει τώρα ὁ Ἐντγκάρντο. «Πρέπει νά φύγω ἀπόψε ἀπ' τή Σκωτία», ἀναγγέλλει μέ θλίψη.

«Τό καθήκον μέ καλεῖ στή Γαλλία. Δέν μπορούμε νά παντρευτοῦμε πρὶν φύγω;» Ἡ Λουτσία τοῦ ὑπενθυμίζει τό μῖσος τοῦ ἀδελφοῦ της γιὰ τοὺς Ρεΐβενσγουντ. Τότε ὁ Ἐντγκάρντο τῆς δίνει τό δαχτυλίδι του. Ἡ σκηνή αὐτή, ἤδη ἔξοχα μελωδική καὶ λυρική, τελειώνει μέ τό χαρακτηριστικά Ντονιτσεττιανό ντουέττο ἀποχαιρετισμοῦ *Verranno a te sull'aure i miei sospiri ardenti*» (θ' ἄρχονται σέ σένα μέ τήν αὔρα γεμάτοι ἀνυπομονησία οἱ ἀναστεναγμοί μου»)

«Θυμίσου! Εἴμαστε τώρα δεμένοι» φωνάζει φεύγοντας ὁ Ἐντγκάρντο...

*(σημείωση : ἡ λέξη *funesta* δέν ἀποδίδεται ἐπακριβῶς στά ἑλληνικά)

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ: Τό γαμήλιο συμβόλαιο

Σκηνή πρώτη: Ἐνα διαμέρισμα στόν πύργο τῶν Λάμμερμουρ.

Ὁ Ἐνρίκο, γιὰ νά ἐξασφαλιστεῖ, κανόνισε νά παντρευτεῖ ἡ ἀδελφή του τόν λόρδο Ἄρτουρο Μπάκλου. Σέ συζήτησή του μέ τόν Νορμάνο βεβαιώνεται ἀπ' αὐτόν ὅτι ὅλα τά γράμματα τοῦ Ἐντγκάρντο κρύφτηκαν καί ὅτι, μάλιστα, ἐτοιμάστηκε ἕνα πλαστό πού «ἀποδεικνύει» ὅτι ἡ Λουτσία προδόθηκε ἀπό τόν Ἐντγκάρντο! Λίγο μετά τήν εἴσοδο τῆς Λουτσία ἀκολουθεῖ τό δραματικό ντουέτο «*Il pallor funesto, orrendo*» (Φοβερή θανάσιμη ὠχρότητα). Ἡ κοπέλλα παρακαλεῖ τόν ἀδελφό της νά μὴν ἐπιμείνει νά τήν παντρέψει μ' ἕναν ἄνθρωπο πού ξέρεи ὅτι δέν ἀγαπᾷ, ἐνῶ ἐκεῖνος τήν ἱκετεύει νά μὴν ἀρνηθεῖ ἕνα τέτοιο εὐγενῆ σύζυγο, χωρίς ὅμως ἀποτέλεσμα.

Τέλος ὁ Ἐνρίκο, ἐμφανίζει τό πλαστό γράμμα. Ἀπέραντη εἶναι τώρα ἡ θλίψη τῆς Λουτσία, πού τήν ἐκφράζει στήν ἄρια «*soferiva nel pianto*» (ὑπόφερε μέσ' τό κλάμα) πού σύντομα μετατρέπεται σέ ντουέττο. Ἡ νέα ὑποκύπτει μονάχα ὅταν μαθαίνει ὅτι ὁ Ἐνρίκο, ἔχοντας διαπράξει τό ἔγκλημα τῆς προδοσίας, μπορεῖ νά σωθεῖ μόνο ἀπ' τόν ὑποψήφιο γαμπρό Ἄρτουρο Μπάκλου.

«Ὁ θάνατός μου θά κρέμεται πάνω σου» λέει στήν ἀδελφή του «ἂν μπορεῖς νά μέ προδώσεις» (*se tradir mi tu potrai*). Ἐκεῖνος ὅμως πού τήν πείθει τελικά εἶναι ὁ Ραϊμόντο, ἐπικαλούμενος τῇ μνήμῃ τῆς μητέρας της καί τό καθήκον πρὸς τόν ἀδερφό της (σκηνή Λουτσία-Ραϊμόντο).

Σκηνή δεύτερη: Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου τῶν Λάμμερμουρ

Οἱ καλεσμένοι σ' ἕνα χορωδιακό ὕμνοῦν τόν ἐπερχόμενο γάμο Λουτσίας-Ἄρτουρο («*per te d' immenso giubilo*») (γιὰ σένα ἡ μεγάλη γιορτή) ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Ἄρτουρο ἐκφράζει τήν ἀγάπη καί τά φιλικὰ του αἰσθήματα γιὰ τήν νέα σέ μιά σύντομη ἄρια.

Ἐρχεται τώρα ἡ Λουτσία καί μέ βαρεῖα καρδιά καί πιέσεις ἀπ' τόν ἀδερφό της ὑπογράφει τό συμβόλαιο τοῦ γάμου. Ξαφνικά ἡ πόρτα ἀνοίγει καί ὁ Ἐντγκάρντο ὁρμᾷ

στήν αίθουσα, έχοντας μόλις γυρίσει απ' τή Γαλλία. Άκολουθεί τό περίφημο σεξτέττο «chi mi frena in tal momento» (ποιός μέ σταματάει μιά τέτοια στιγμή;). Έξαλλος γι' αυτό πού θεωρεί προδοσία ὁ Έντγκάρντο παίρνει απ' τά χέρια της Λουτσία τό δαχτυλίδι πού τῆς εἶχε δώσει καί τό πετᾶ ὅταν βεβαιώνεται ὅτι ἡ ὑπογραφή στό συμβόλαιο τοῦ γάμου εἶναι δική της. Ένα ἀκόμα δυναμικό σύνολο τελειώνει τήν πράξη. Όλοι ἀπωθοῦν μέ ὑψωμένα ξίφη τόν Έντγκάρντο.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή πρώτη: Σ' ένα ἐξώστη τοῦ πύργου τῶν Ρείβενσγουντ.

Καταιγίδα. Έντγκάρντο καί Ένρίκο συναντιοῦται. Στό δραματικό ντουέττο πού τραγουδοῦν δίνουν διέξοδο στό μῖσος πού τρέφουν ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο.

Άποφασίζουν ὅμως νά περιμένουν τήν ἀνατολή γιά νά μονομαχήσουν. Άγνοοῦν καί οἱ δύο τήν τραγωδία πού τήν ἴδια στιγμή ἐκτυλίσσεται πίσω ἀπό τοὺς τοίχους τοῦ νυφικοῦ θαλάμου τοῦ ἴδιου αὐτοῦ πύργου. Συμφωνοῦν νά συναντηθοῦν στοὺς τάφους τῶν Ρείβενσγουντ.

Σκηνή δεύτερη: Ἡ μεγάλη αίθουσα

Οἱ καλεσμένοι τραγουδοῦν ξένοιαστα καί κεφάλια τῆ χαρά τους γιά τήν ἔνωση τοῦ Άρτουρο μέ τή Λουτσία. Ἡ χαρά τους ὅμως αὐτή διακόπτεται ὅταν ὁ Ραϊμόντο, σέ μιά δραματική ἄρια «dalle stanze ove Lucia» (στά δωμάτια ὅπου ἡ Λουτσία...) ἐξηγεῖ ὅτι ἡ ἄτυχη κόρη, χάνοντας τά λογικά της, σκότωσε τόν ἄνδρα της πάνω στό ἴδιο τους τό νυφικό κρεβάτι!

Σ' ένα μεγαλοπρεποῦς τραγικότητας χορωδιακό, οἱ καλεσμένοι ἐκφράζουν τή φρίκη τους γιά τό γεγονός. Ἀλλά νά — ἀργά, ἀργά— κατεβαίνοντας τῆ μεγάλη σκάλα ἐμφανίζεται ἡ ἴδια ἡ τραγική νέα. Στό σημεῖο αὐτό ἀρχίζει ἡ πασίγνωστη «σκηνή τῆς τρέλλας». Ἡ Λουτσία μέσα στήν παραφροσύνη, βλέπει πότε τόν ἀγαπημένο της, πότε τό φάντασμα τῆς πηγῆς τῶν Ρείβενσγουντ, πότε ένα γεμᾶτο εὐτυχία γάμο της μέ τόν Έντγκάρντο. Ὁ Ένρίκο, πού μπαίνει ἐκείνη τῆ στιγμή, ἐπιχειρεῖ νά τήν ἐπιπλήξει. Ἡ Λουτσία τόν ἀγκαλιάζει νομίζοντας πῶς ἔφτασε ὁ ἀγαπημένος της...

Τέλος —σέ μιά cabaletta γεμάτη θλίψη —τραγουδᾷ ὅτι πάει νά συναντήσῃ τόν καλό της στόν οὐρανό (spargi d'amaro pianto) (μέ πικρά δάκρυα). Ἡ σκηνή αὐτή εἶναι ἀπό τίς δυσκολώτερες φωνητικά καί ὑποκριτικά πού ὑπάρχουν σέ ὄπερα τῆς ἐποχῆς τοῦ Bel Canto καί ὑπῆρξε ἀνέκαθεν ένα tour de force γιά κάθε ὑψίφωνο μέ λυρικά καί «κολορατουρικά» (κολορατούρα εἶναι ἡ ὑψίφωνος ἡ ὁποία μέ εὐκολία ἐκτελεῖ παντός εἴδους ποικίλα καί περάσματα, στήν ψηλότερη γιά μιά ὑψίφωνο περιοχή) προσόντα.

Σκηνή τρίτη: Οι τάφοι τῶν Ρείβενσγουντ

Ὁ Ἐντγκάρντο περιμένει τόν Ἐνρίκο. Τραγουδᾷ γιά τήν «προδοσία» τῆς Λουτσία σέ μιά μελαγχολική ἄρια. «Fra poco a me ricovero dara negletto avello» (Σύντομα γιά μένα καταφύγιο θέ νά νάει ὁ τάφος ὁ ἀφημένος). Σκοτεινές μαυροφορεμένες φιγουῦρες φέρουν τά νέα τῆς συμφορᾶς ἐνῶ σέ λίγο μιά καμπάνα ἀναγγέλλει τό θάνατο τῆς Λουτσία. Τρελλός ἀπό ἀπελπισία ὁ Ἐντγκάρντο τραγουδᾷ ὅτι δέν θά μείνουν γιά πολύ χωρισμένοι; ἄρια «tu che a dio spiegasti l'ali» («Εσύ πού ἀνοιξες στό Θεό τά φτερά»).

Πρίν κανεῖς προλάβει νά τόν σταματήσῃ ὁ νέος ἔχει διαπεράσει μέ τό ξίφος του τό ἴδιο του τό κορμί ἀκολουθώντας, ὅπως πιστεύει, ἐκείνη μέ τήν ὁποία ποτέ δέν ἐνώθηκε στή ζωή.

«ΕΤΣΙ ΚΑΝΟΥΝ ΟΛΕΣ» τοῦ Μότσαρτ.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Ὁ Don Alfonso, γεροντοπαλήκαρο μέ πείρα τῆς ζωῆς, προσπαθεῖ νά πείσει τούς δύο νεαρούς φίλους του Φερράντο καί Γουλιέλμο ὅτι δέν μποροῦν νά εἶναι ποτέ, ὅπως αὐτοί ἰσχυρίζονται, σίγουροι γιά τήν πίστη τῶν ἀγαπημένων τους. Αὐτοί ἀπορρίπτουν τίς ἐπιφυλάξεις τοῦ Ἀλφόνσο καί δέχονται νά ὑποβάλουν σέ δοκιμασία, τήν πίστη τῶν ἐκλεκτῶν τῆς καρδιάς τους καί νά κερδίσουν, ὅπως αὐτοί θεωροῦν σίγουρο, ἕνα μεγάλο στοίχημα. Ἡ σκηνή ἀλλάζει...

Οἱ ἀγαπημένες τῶν νεαρῶν Φιορντιλίτzi καί Ντοραμπέλλα τραγουδοῦν τήν ἀγάπη τους. Ἐαφνικά μπαίνει ὁ Ντόν Ἀλφόνσο καί σύμφωνα μέ τό σχέδιο, ἀναγγέλλει τήν ἐπιστράτευση τῶν Φερράντο καί Γουλιέλμο. Σέ λίγο φθάνουν καί αὐτοί... περίλυποι.

Τά δύο ζευγάρια ἀφοῦ δώσουν αἰώνιους ὄρκους χωρίζουν. Οἱ ἐραστές φεύγουν. Ἡ Ντεσπίνα, καμαριέρα τῶν δύο κοριτσιῶν προσπαθεῖ νά τά παρηγορήσῃ λέγοντάς τους ὅτι θά ἦταν καλύτερο ἀντί νά κλαῖνε πού ἔφυγαν οἱ ἀγαπημένοι τους νά προσπαθήσουν νά τούς ἀντικαταστήσουν, προσωρινά βέβαια γιά νά περάσουν... εὐχάριστα τό διάστημα πού αὐτοί θά λείπουν. Ὁ Ντόν Ἀλφόνσο κάνει τήν Ντεσπίνα συνένοχο του στήν πραγματοποίησή τοῦ σχεδίου του καί, μέ τή βοήθειά της, παρουσιάζει τούς Φερράντο καί Γουλιέλμο, μεταμφιεσμένους σέ Ἀλβανούς, στίς δύο ἀδελφές. Τήν πρώτη φορά ἡ Φιορντιλίτzi καί ἡ Ντοραμπέλλα μένουν πιστές καί δέ δέχονται νά «ἐνδώσουν» στόν «μεγάλο ἔρωτα τῶν ψευτοαλβανῶν».

Οἱ ψευτοαλβανοί γιά νά πείσουν τίς δύο ἀδελφές γιά τόν ἔρωτά τους πίνουν, δῆθεν, δηλητήριο. Ἡ Ντεσπίνα μεταμφιεσμένη σέ γιατρό τούς σώζει τήν... «τελευταία στιγμή». Οἱ Φιορντιλίτzi καί Ντοραμπέλλα ἀρχίζουν νά δείχνουν κάποια σημεῖα... κάμψεως.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Ἡ Ντεσπίνα, συνεχίζοντας τήν προσπάθειά της πασχίζει νά πείσει τίς δύο ἀδελφές νά δεχθοῦν τόν ἔρωτα τῶν ψευτοαλβανῶν. Οἱ ψευτοαλβανοί ξαναγουρίζουν. Ἡ Ντοραμπέλλα,

πιό εύαλωτη, υποκύπτει πρώτη στήν... γοητεία του μεταμφιεσμένου Γουλιέλμου που μένει έκπληκτος μπροστά στη συναισθηματική μεταστροφή της. Η Φιορντιλίτζι «άντιστέκεται» περισσότερο αλλά στο τέλος... υποκύπτει και αυτή. Οι δύο φίλοι ανακαλύπτουν ότι οι «πιστές» τους δεν είναι και τόσο... πιστές. Ο Ντόν Άλφόνσο τους συμβουλεύει να μην στεναχωριούνται γιατί... έτσι κάνουν όλες... Ο γάμος έτοιμάζεται. Η Ντεσπίνα μεταμφιεσμένη σε συμβολαιογράφο φέρνει τα συμβόλαια που υπογράφονται από τα δύο ζευγάρια.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Ακούγονται έμβατήρια. Ο στρατός επιστρέφει... Μέσα στη γενική άναταραχή οι ψευτοαλβανοί εξαφανίζονται και ξαναπαρουσιάζονται αυτή τη φορά με τα αληθινά τους πρόσωπα. Σάν οι αξιωματικοί Φερράντο και Γουλιέλμος.

Βρίσκουν τα συμβόλαια των γάμων και έτσι «ανακαλύπτουν» την άπιστία των αγαπημένων τους.

Ακολουθεί μία σκηνή ζηλοτυπίας. Τελικά οι δύο αξιωματικοί μας κάνουν... «τακτική υποχώρηση»... Συγχωρούν τις άπιστες, δέχονται τη μετάνοιά τους και... συμβιβάζονται στη σκέψη... ότι: "Έτσι κάνουν όλες.

«ΑΝΤΡΕΑ ΣΕΝΙΕ» του Ουμπέρτο Τζορντάνο.

1η Πράξη

Σε μία δεξίωση στην οίκία των Κουανί, ή Μανταλένα, κόρη της κόμισσας, έντυπωσιάζεται από τα ύψηλά ιδανικά του ποιητή Αντρέα Σενιέ. Η βραδιά διακόπτεται από μία εξέγερση χωρικών, επί κεφαλής των οποίων βρίσκεται ο Ζεράρ, υπηρέτης των Κουανί, που σκίζει την λιβρέα του. Οι επαναστάτες απομακρύνονται και η δεξίωση συνεχίζεται.

2η Πράξη

Πέντε χρόνια αργότερα ο Σενιέ είναι απογοητευμένος από τις υπερβολές του καθεστώτος της «Τρομοκρατίας». Ο φίλος του Ρουσέ προμηθεύει στον Σενιέ διαβατήριο και τον ένθαρρύνει να εγκαταλείψει την χώρα. Ο ποιητής διστάζει, διότι μία άγνωστη γυναίκα του έστειλε επιστολή ζητώντας να τον συναντήσει τό ίδιο βράδυ. Είναι η Μανταλένα, που ζητά την προστασία του. Έμφανίζεται ο Ζεράρ, που τώρα είναι όπαδός του Ροβεσπιέρου. Προσπαθεί να απαγάγει την Μανταλένα, μά ο Σενιέ τον τραυματίζει και ο Ρουσέ φυγαδεύει την κοπέλα. Όταν ζητείται από τον Ζεράρ να αποκαλύψει ποιός του έπετέθη, εκείνος μεγαλόψυχα αρνείται.

3η Πράξη

Ο Σενιέ έχει συλληφθεί και ο Ζεράρ τον αποκηρύσσει ως αντίθετο προς την επανάσταση. Η Μανταλένα σπεύδει στον Ζεράρ και του ζητά να σώσει τον Σενιέ. Κατά την δίκη, παρά τον έντυπωσιακό τρόπο με τον οποίο ο Σενιέ υπερασπίζεται τον εαυτό του, ο Ζεράρ αποδεικνύεται ανήμπορος να τον βοηθήσει. Ο ποιητής καταδικάζεται σε θάνατο.

4η Πράξη:

Στις φυλακές του Σαιν Λαζάρ ο Σενιέ αναμένει την εκτέλεσή του. Με την βοήθεια του Ζεράρ φτάνει η Μανταλένα, που παίρνει την θέση άλλης φυλακισμένης, έχοντας αποφασίσει να πεθάνει στο πλευρό του αγαπημένου της.

«ΑΤΤΙΛΑΣ» του Τζουζέππε Βέρντι.

Πρόλογος

Καθώς ο Άττιλας και οι όρδες του προελαύνουν, η Όνταμπέλλα και μία ομάδα γυναικών τον έντυπωσιάζουν με τό θάρρος τους. Εκείνος της δίνει τό ξίφος του και την παίρνει κοντά του. Έρχεται να συναντήσει και να διαπραγματευτεί με τον Άττιλα ο ρωμαίος στρατηγός Αέτιος: «Εσύ θά έχεις όλο τον κόσμο, αλλά άσε την Ιταλία σε μένα», του προτείνει, αλλά ο Άττιλας αρνείται. Στο μεταξύ, φθάνει στο Rio - Alto ο Φορέστο, αγαπημένος της Όνταμπέλλα. Μαζί με άλλους πρόσφυγες προτείνει να ιδρύσουν εκεί μία πόλη, την μελλοντική Βενετία.

1η Πράξη

Στήν συνάντησή της με τον Φορέστο, η Όνταμπέλλα αρνείται πώς πρόδωσε τον Ιταλικό αγώνα. Αντίθετα, περιμένει την ευκαιρία να θανατώσει τον τύραννο. Ο Άττιλας είδε ένα φοβερό όνειρο, από τό οποίο προσπαθεί να απαλλαγεί. Όμως χάνει τό κουράγιο του καθώς τό όνειρο γίνεται πραγματικότητα: ο πάπας Λέων και η άκολουθία του έρχονται να αποκόψουν την πορεία του προς την Ρώμη (η λογοκρισία της έποχής επέβαλλε την «μεταμφίεση» του πάπα σε «ήλικιωμένο Ρωμαίο»).

2η Πράξη

Μαζί ο Φορέστο και ο Αέτιος, που είχε προσκληθεί σε γεύμα από τον Άττιλα, καταστρώνουν σχέδια για την ήττα των Ούνων. Κακά σημάδια βαραίνουν την γιορτινή ατμόσφαιρα και ο Άττιλας σώζεται από δηλητηρίαση χάρη στην παρέμβαση της Όνταμπέλλα. Ως ανταμοιβή, ο Άττιλας προτίθεται να την νυμφευτεί.

3η Πράξη

Κατά τήν γαμήλια τελετή οί Ρωμαῖοι περικυκλώνουν τό στρατόπεδο τῶν Οὔνων. Καθώς ἐπιτίθενται, ἡ Ὀνταμπέλλα φονεύει τον Ἄττίλα.

«ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ» τοῦ Μίκη Θεοδωράκη.

1η Πράξη

Σκηνή 1η: 1928. Παραλία τῆς Πρέβεζας, Καφενεῖο «Ὁ Οὐράνιος Κῆπος».

Ὁ Διόνυσος καί ἡ Ρωμισύνη ἀνοίγουν τήν αὐλαία μιλώντας γιά τόν θάνατο τοῦ ποιητῆ. Ὁ ἴδιος ὁ Καρυωτάκης ἀπαγγέλλει τό ποίημα «Δέντρα μου, δέντρα μου, δέντρα ξέφυλλα». Ὁ Διόνυσος ἀναγγέλλει τήν εἴσοδο Δημοσιογράφου.

Σκηνή 2η: Ὁ Δημοσιογράφος παίρνει συνέντευξη ἀπό τόν ποιητή γιά τήν αὐτοκτονία του, πού ἀναμεταδίδεται ζωντανά ἀπό τό ραδιόφωνο.

Σκηνή 3η: Ὁ Δημοσιογράφος ἀπαγγέλλει στό ραδιοφωνικό του κοινό τό ποίημα «Δημόσιοι Ὑπάλληλοι» ἐνῶ ὁ ποιητής παρεμβάλλεται σχολιάζοντας μελαγχολικά.

Σκηνή 4η: Ἡ Φαίδρα ἀπαγγέλλει τό ποίημα «Γιά τήν ζωή σου μου' λεγες γιά τόν χαμό τῆς νιότης». Ἀγαπᾷ τόν ποιητή. Ὁ Δημοσιογράφος ὁσμίζεται ἐρωτικό ρεπορτάζ. Ἡ Φαίδρα πλησιάζει τόν ποιητή, πού δέν τήν ἀναγνωρίζει.

Σκηνή 5η: Ποιητής καί Φαίδρα ἀλληλο-ἀναγνωρίζονται ὑπό τήν ἀγοραία παρουσία τοῦ δημοσιογράφου, πού προσπαθεῖ νά «βγάλει εἶδηση». Ἄντ' αὐτοῦ ὁ Καρυωτάκης τοῦ ἀπαντᾷ μέσα ἀπό τό ποίημα «Τί νέοι πού φτάσαμεν ἐδῶ». Στήν σκηνή εἰσβάλλει τρέχοντας ἡ Ρωμισύνη, ἔγκυος ὀκτώ μηνῶν, καταδιωχόμενη ἀπό τόν ὑπουργό Πουνέντε. Ὅλοι σαστίζουν. Ἀκολουθεῖ σουρεαλιστική στιχομυθία μέ θέμα τήν ἐγκυμοσύνη τῆς Ρωμισύνης καί σκηνή ζηλοτυπίας ἀνάμεσα στόν ποιητή καί τήν Φαίδρα.

Σκηνή 6η: Ποιητής, ὑφυπουργός Πουνέντες, Ρωμισύνη, Φαίδρα. Σουρεαλιστική στιχομυθία γιά τό μέλλον καί τήν ἀγάπη.

Σκηνή 7η: 1942. Κρατούμενοι -Ἑβραῖοι;- ἄνδρες, γυναῖκες μέ παιδιά. Γύρω τους φρουροί-στρατιῶτες Ες-Ες. Οἱ κρατούμενοι μιλοῦν γιά τήν σύλληψή τους. Πιστεύουν πώς τούς πᾶνε γιά κάπου καλύτερα καί περιμένουν μέ ἀνακούφιση τό ντούς στό τέλος τοῦ ταξιδιοῦ. Συναντοῦν τόν ποιητή. Θέλει νά τούς μιλήσει γιά τό μέλλον, μά αὐτοί δέν καταλαβαίνουν.

Σκηνή 8η: Διαδόσεις τούς ταράζουν. Ζητούν νά μάθουν τήν ἀλήθεια ἀπό τόν ποιητή. Τραγική, σουρεαλιστική στιχομυθία ανάμεσα στους κρατούμενους πού δέν ἐννοοῦν νά καταλάβουν καί τόν ποιητή πού μιλά συμβολικά γιά τόν μοιραῖο προορισμό τους. Σαρκαστικές παρεμβολές ἀπό τόν δημοσιογράφο.

Σκηνή 9η: Ποιητής, Ρωμιοσύνη καί ὄλοι οἱ ἄλλοι ἐναλλάσσονται στήν ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος «Τώρα μακραίνουνε πύργοι, παλάτια».

2η Πράξη

Σκηνή 1η: 1850. Τοπίο στήν ὄρεινή Ἑλλάδα, δέντρα, θάμνοι, καλύβες.

Ὁ Διόνυσος ἀφηγεῖται τίς περιπέτειες του. Γυρεύοντας νά προσκυνήσει τούς τάφους τῶν προγόνων του στήν Θήβα πέφτει πάνω στόν Ὅθωνα καί τούς Βαυαρούς.

Σκηνή 2η: Στρατιῶτες, ντυμένοι ἄλλοι εὐρωπαϊκά καί ἄλλοι μέ φουστανέλες. Καραγκοῦνες, πού φέρουν στους ὤμους θρόνους μέ τόν Ὅθωνα καί τήν Ἀμαλία. Χωριάτισσες καί αὐλικοί. Οἱ στρατιῶτες τραγουδοῦν τό ποίημα «Τόν Μιχαλιό τόν πήρανε στρατιώτη».

Σκηνή 3η: Ἐνῶ οἱ στρατιῶτες θριαμβολογοῦν γιά τήν κατατρόπωση Μαρξιστῶν, Λενινιστῶν, Ἀρματωλῶν καί Κλεφτῶν, ὁ ἀξιωματικός καταγγέλλει στόν Ὅθωνα ὅτι ὁ Διόνυσος, ὅπως καί ὁ Λαμπράκης, ὁ Πετρούλας κι' ὁ Παναγούλης, εἶναι ζωντανός. Ἡ Ἀμαλία προτείνει νά τόν ἐξαγοράσουν, κάνοντας τόν ὑπουργό. Μπαίνουν οἱ χωριάτες χορεύοντας καί διαλαλῶντας τήν ὑποταγή τους στόν βασιλιά. Τραγουδοῦν: «Μπρούτζινος γύφτος -τραλαλά!- τρελά πηδάει ἐδῶ πέρα».

Σκηνή 4η: Στρατιῶτες καί ἀξιωματικοί ἀναζητοῦν τόν Διόνυσο. Μόλις τόν βρίσκουν τοῦ ἀνακοινῶνουν ὅτι ὁ Ὅθωνας τόν θέλει ὑπουργό. Τήν ἴδια στιγμή μπαίνουν οἱ ἀντάρτες τοῦ ΕΛΑΣ. Εἴμαστε στό 1944. Ὁ Καπετάνιος ἐνημερώνει τόν Διόνυσο ὅτι ὁ Τσώρτσιλ χτυπᾷ τήν Ἀθήνα. Ὅλοι πρέπει νά σπεύσουν.

Σκηνή 5η: Ὁ Διόνυσος μιλά γιά τήν αἰώνια Μάχη καί τήν τραγική μοῖρα τοῦ τόπου. Γνωρίζει ὅτι εἶναι ἀθάνατος καί πῶς μόνο ἡ Πυραμίδα τῆς ἐξουσίας μπορεῖ νά τόν τιμεντώσει. Μαζί μέ τήν Ρωμιοσύνη τραγοῦδα τό «Πᾶρε τά δῶρα τῆς ψυχῆς μου νά ῥτεῖς».

Σκηνή 6η: Ἡ Φαῖδρα τραγουδᾷ τό «Δροσούλα τό ἴλαρό τό πρόσωπό της». Προλέγει τόν θάνατο τοῦ ποιητή καί καταλήγει: «ἢ φάρσα θά γίνει Τραγωδία καί ἢ Τραγωδία φάρσα...»

Σκηνή 7η: Σκηνικό τῆς 1ης Πράξης. Ἐκτυφλωτικό φῶς. Ὁ ποιητής κάθεται στό καφενεῖο. Ὁ Διόνυσος οἰκτίζει τήν καταδίκη του ἀπό τούς Ἐραστές τῆς Ἐξουσίας. Ἀκολουθεῖ τραγική

σουρεαλιστική στιχομυθία με θέμα τόν έπερχόμενο θάνατο τοῦ ποιητῆ ανάμεσα στους Διόνυσο, Ποιητῆ, Φαίδρα, Δημοσιογράφο, ύφυπουργό Πουνέντε.

Σκηνή 8η: Ἡ Ρωμισύνη τραγουδᾷ τό στερνό τραγούδι μαζί μέ τούς Ἑλληνας: «Ἡ σκέψη μου νοσταλγικά ἐνουχτώθη, στόν κῆπο, στή λιμνούλα καί στή σέρα».

Σκηνή 9η: Ἐμφύλιος 1948. Στρατιῶτες, Ἀξιωματικός, Λοχαγός μέ στολή ἐκστρατείας. Ἀκολουθοῦν караγκοῦνες πού κρατοῦν στους ὤμους δυό θρόνους -τούς ἴδιους- μέ τόν Παῦλο ντυμένο ναύαρχο καί τήν Φρειδερίκη ντυμένη βλάχα. Αὐλικοί. Οἱ στρατιῶτες θριαμβολογοῦν πάλι γιά τήν κατατρόπωση Μαρξιστῶν, Λενινιστῶν καί ἀντιστασιακῶν «λεχριτῶν». Ὁ Διόνυσος συλλαμβάνεται καί καταδικάζεται πάραυτα, παρά τήν ἄκαρπη παρέμβαση τοῦ ποιητῆ. Μπαίνουν οἱ χωρικοί ντυμένοι ὅπως τό 1850. Ἀνάμεσά τους ὑπάρχουν καί προλετάριοι μέ φτηνά ροῦχα. Ἀναφωνοῦν: «Ἐλιά! Ἐλιά! Καί Παῦλο βασιλιᾷ» καί τραγουδοῦν «Βάντε κλῆρο - ρίχτε ζάρι - θά σέ πάρει νά σέ πάρει». Ὁ ποιητής συγκρούεται μέ τήν ἐξουσία προτρέποντας μάταια τόν λαό νά γίνει ἀφεντικό τῆς μοίρας του.

Σκηνή 10η: Ρωμισύνη, Διόνυσος καί Φαίδρα νοσταλγοῦν τό εὐτυχημένο παρελθόν τῆς Ἑλλάδας καί μιλοῦν γιά τά Δεκεμβριανά καί τήν Δικτατορία. Εἰσβάλλουν Δημοσιογράφος καί ύφυπουργός Πουνέντες καί ἡ σουρεαλιστική στιχομυθία μιλά γιά τήν Ἀλλαγή, τίς ψεύτικες ἀλήθειες καί τά χρώματα πού ἀλλάζουν: τό μαῦρο γίνεται ἄσπρο, τό ἄσπρο πράσινο καί τό πράσινο κόκκινο. Ὁ ποιητής καταλήγει: «τά ὄνειρα σάπισαν».

Σκηνή 11η: Ὁ ποιητής ἀναγγέλλει τή λιτανεία τῶν λυγμῶν. Θά φύγει. Ὡστόσο τα τραγούδια του θά ξανανθίσουν.

Σκηνή 12η: Μέσα σέ μία βάρκα πού ἐμφανίζεται ἀπό τήν λιμνοθάλασσα ἔρχεται ὁ Ἄγγελος τοῦ Μέλλοντος, ἀπεσταλμένος τοῦ Δία. Ὁ λαός φτάνει τρέχοντας ἀπό τό βάθος, ντυμένος μέ σύγχρονα ροῦχα. Ὁ Ἄγγελος προσπαθεῖ νά ἐμποδίσει τόν θάνατο τοῦ ποιητῆ, προλέγει τήν ἐπέλαση τῆς σιδερένιας ἀράχνης καί τῆς ἀκρίδας. Ὅλοι -λαός, Διόνυσος, Ρωμισύνη, Φαίδρα- ἀγωνιοῦν καί ἀπελπίζονται, ὥστόσο ὁ ποιητής ἐπιμένει καί τούς ἀποχαιρετᾷ λέγοντας: «τήν μοναξιά μου τώρα σφραγίζου ὅλα τα τραγούδια πού θά ξανανθίσουν». Τό τοπίο γίνεται ζοφερό. Ὁ ποιητής ἐτοιμάζεται νά αὐτοκτονήσει μέ τό περίστροφο. Στήν ὕστατη ἀπόπειρα ὅλων νά ἀποτρέψουν τό μοιραῖο στρέφει τό ὄπλο στό κοινό. Καθώς χάνονται ὅλοι καί σκοτεινιάζει, ὁ ποιητής ἀπομένει μόνος στήν σκηνή καί λέει:

«Ἄλτ! Πυροβολῶ τό μέλλον...».

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΡΩΝΗΣ

15 Νοεμβρίου 2023